



Pilinszky János

Örökkön-örökké

Várok, hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.

Tűrök és törődöm engedékenyen:
mint Izsák az atyját, én se kérdezem,
mivégre sanyargatsz, teszem szóտalan,
szófogadó szolga, ami hátra van.

Keserűségemre úgy sincs felelet:
minek adtál ennem, ha nem eleget?
miért vakítottál annyi nappalon,
ha már ragyogásod nem lehet napom?

Halálom után majd örök öleden,
főlpanaszlom akkor, mit tettél velem,
karjaid közt végre kisirom magam,
csillapíthatatlan sírok hangosan!

Sohase szerettél, nem volt pillanat,
ennem is ha adtál, soha magadat,
örökkön-örökké sírok amiért
annyit dideregtem érted, magamért!

Végeérhetetlen zokogok veled,
ahogy szorításod egyre hevesebb,
ahogy ölelésem egyre szorosabb,
egyre boldogabb és boldogtalanabb.

A verset előadja:

[Balogh Erika](#)

[Rappert-Vencz Stella – Tempfli Erik](#)